

sygn. akt VIII U 1889/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodnicząca SSO Natalia Barecka

Protokolant st. sekr. sąd. Karina Szkolniak

po rozpoznaniu w dniu 05 listopada 2014 roku w Poznaniu

odwołania **G. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

z dnia 22 stycznia 2014 r. nr (...) znak 290000/4400/6454/2013-RED-7780042465

w sprawie **G. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o opłatę dodatkową

1.oddala odwołanie.

2.zasądza od odwołującego na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 60zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ N. B.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia **22 stycznia 2014 roku** znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., w oparciu o przepisy art. 24 ust. 1a i ust 2 w zw. z art. 32, art. 46, art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) wymierzył płatnikowi składek G. K. dodatkową opłatę w łącznej wysokości 3 885,05 zł tj.:

- w wysokości 2 610,55 zł, tj. 10 % należnych składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 2010-05 do 2013-05, wg numerów zakresów deklaracji od 01 do 39
- w wysokości 1 045,27 zł, tj. 10 % należnych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od 2010-04 do 2013-05, wg numerów zakresów deklaracji od 01 do 39
- w wysokości 229,23 zł, tj. 10 % należnych składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od 2007-05 do 2013-05, wg numerów zakresów deklaracji od 01 do 39.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że płatnik składek G. K. nie opłacał należnych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w wyniku czego na jego koncie powstało w podanym wyżej okresie, zadłużenie w kwotach:

- FUS - 26 105,53 zł
- FUZ - 10 452,68 zł
- FP i FGŚP - 2 292,35 zł.

plus odsetki za zwłokę. W dniu 2 lipca 2013 roku w/w został powiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia dodatkowej opłaty. W toku prowadzonego postępowania administracyjnego G. K. oświadczył, że do dnia 30 listopada 2013 r. wpłaci kwotę 15 000 zł na poczet zadłużenia. Z uwagi na brak spełnienia tego zobowiązania oraz w celu zdyscyplinowania płatnika organ rentowy orzekł jak w sentencji. /decyzja w aktach ZUS/

G. K., w ustawowym terminie odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę w całości i nie wymierzanie dodatkowej opłaty w wysokościach wskazanych w zaskarżonych decyzjach.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, iż dług Zakładu Ubezpieczeń Społecznych został zabezpieczony poprzez ustanowienie hipoteki na jego nieruchomości oraz został przekazany do egzekucji komorniczej. Podniósł, że w wyniku zapaści prowadzona przez niego działalność gospodarcza na rynku nieruchomości, nie jest w stanie zapewnić mu wpływów wystarczających dla zaspokojenia długów z tytułu:

- nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, FP i FGŚP
- zobowiązań podatkowych
- alimentów w wysokości 3 400,00 zł
- kredytu hipotecznego

Dodał, że nie wpłacił kwoty 15 000 zł, gdyż transakcja mieszkaniowa na której zawarcie liczył nie doszła do skutku pozbawiając go tym samym środków na uregulowanie tej części długu. / vide odwołanie k. 2 – 4 /

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji. Pełnomocnik Zakładu podał, że odwołujący ostatniej wpłaty z tytułu składek dokonał w dniu 20 grudnia 2010 r., ponadto nie wykazał, żadnych okoliczności wykluczających jego winę w powstałych zaległościach. / vide odpowiedź na odwołanie k. 7 – 11 akt /

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

G. K. prowadzi działalność gospodarczą od 15 lat, zajmując się pośrednictwem w handlu nieruchomościami. Przez ostatnie lata odwołujący prowadzi firmę jednoosobowo, wcześniej zatrudniał pracowników. W ramach tej działalności, odwołujący współpracuje z innymi biurami obrotu nieruchomościami, nadto rozszerzył jej zakres – zajął się wynajmem mieszkań, pośrednictwem kredytowym i ubezpieczeniowym (listopad 2011 roku), pośrednictwem nieruchomości w Hiszpanii (luty 2013 roku), a od maja 2014 roku prowadzi także sprzedaż pakietów medycznych.

dowód : zeznania odwołującego (k. 22 akt), umowy o współpracy (k. 37 akt)

Od terminu płatności przypadającego na czerwiec 2010 roku odwołujący zaprzestał regulować bieżące należności tytułem składek na: ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Na poczet należnych składek dobrowolnie od maja 2010 roku nie

wpłynęła jakakolwiek kwota. Nadto na jego koncie istnieje niedopłaty z okresu wcześniejszego tj. na FUZ za kwiecień 2010 roku oraz na FP i FGŚP za okres maja 2007 roku, od maja do września 2008 roku oraz za styczeń 2010 roku.

Ostatnia dobrowolna wpłata z jego strony miała miejsce w dniu 20 grudnia 2010 r. – zarachowano ją na poczet części zadłużenia za kwiecień 2010 roku.

dowód : bezsporne, zestawienie zadłużenia (k. 15-17 akt)

Zadłużenie odwołującego z tytułu należnych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wynosiło za okres do maja 2013 roku :

- FUS - 26 105,53 zł
- FUZ - 10 452,68 zł
- FP i FGŚP - 2 292,35 zł

czyli łącznie 38 850,56 zł.

Postępowanie egzekucyjne było początkowo prowadzone przez Dyrektora I Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w P.. W dniach : 10.01.2012, 26.01.2012, 10.04.2012, 17.04.2013, 23.04.2013. wystawione zostały tytuły wykonawcze, po czym wystąpiono do Komornika Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto.

W wyniku prowadzonej przez pozwanego egzekucji własnej nie uzyskano żadnych wpłat. Z egzekucji komorniczej uzyskano łącznie kwotę 9.494,23 zł. Ponadto zadłużenie zostało zabezpieczone hipoteką ustanawianą w dniach:

- 27 sierpnia 2013 r. na kwotę 6 222,72 zł
- 8 kwietnia 2013 r. na kwotę 11 666,59 zł
- 22 kwietnia 2013 r. na kwotę 2 406,39 zł
- 5 kwietnia 2013 r. na kwotę 29 254,38 zł
- 13 września 2013 r. na kwotę 12 056,75 zł

Pozwany dwukrotnie przystąpił do licytacji komorniczej nieruchomości odwołującego, licytacja była jednak bezskuteczna z uwagi na brak oferentów.

W styczniu oraz w lipcu 2013 roku odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o rozłożenie zadłużenia na raty – wniosek pozostawiono bez rozpoznania i to wobec braku uregulowania jednorazowej opłaty wskazanej przez Zakład.

dowód : dane zgromadzone przez pozwanego we wniosku w sprawie o wymierzenie opłaty dodatkowej – w aktach ZUS, zeznania odwołującego

Powyższe zadłużenie ma swoje źródło w kryzysie ekonomicznym, jaki dotknął rynek pośrednictwa w handlu nieruchomościami od roku 2010. Brak obrotów na rynku nieruchomości skutkowało niemożnością regulowania wszystkich zobowiązań finansowych przez G. K., na które składały się m.in. :

- alimenty na dzieci w wysokości 3 400 zł,
- raty kredytów.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2008 r. odwołujący został bowiem obciążony w sprawie

IV RC 684/08 alimentami na dwoje dzieci w łącznej wysokości 2.400 zł i to począwszy od 1 lipca 2008 r. (w miejsce alimentów przyznanych wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie I C 2288/02). Z kolei wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu w sprawie IV RC 1246/08 przyznał alimenty na poczet córki w kwocie 1.000 zł. Odwołujący dwukrotnie – bezskutecznie występował z powództwem o obniżenie obowiązku alimentacyjnego. W sprawie IV RC 208/11 oddalając powództwo Sąd uznał, że w stosunku do ostatniego orzeczenia w przedmiocie alimentów wzrosły koszty utrzymania małoletniego a analizując sytuację powoda – odwołującego – stwierdził, że nie uległa ona pogorszeniu, a styl życia wskazuje na to, iż posiada znaczne środki finansowe, wyższe niż te które deklarował.

Z uwagi na niepłacenie w terminie alimentów w wysokości określonej wyrokami sądów – wierzycielki wystąpiły w maju 2011 roku do komornika celem ich egzekucji. Stan spraw tych na lipiec 2014 roku przedstawiał się następująco :

KMP 5/11 – IV RC 684/08 : należność główna do zapłaty to 103.200 zł plus odsetki 8.711,79 zł, z tego pobrano 68.666,77 zł plus odsetki 8.167,25 zł, do pobrania pozostaje 34.533,23 zł plus odsetki 544,54 zł,

KMP 17/11 – IV RCo 77/11 : należność główna do zapłaty to 42.530 zł plus odsetki 3.863,71 zł, z tego pobrano 25.211,68 zł plus odsetki 2.240,81 zł, do pobrania pozostaje 17.318,32 zł plus odsetki 1.622,90 zł.

Przed komornikiem sądowym prowadzone jest także postępowania z wniosku wierzyciela Naczelnika Urzędu Skarbowego P. – W. : należności główne do zapłaty to 16.163 zł oraz 33.564,50 zł plus odsetki 4.274,24 zł oraz 14.750,94 zł.

Nadto w lipcu 2007 roku odwołujący zaciągnął kredyt mieszkaniowy W. K. H. w wysokości 258.310,87 CHF w (...). W listopadzie 2013 roku doszło do ugody z bankiem i ustalenia nowego harmonogramu spłat.

dowód : zeznania odwołującego k. 22, 33, dokumentacja w postaci zestawień zadłużenia sporządzonych przez komornika, kopia harmonogramu spłaty zadłużenia wynikająca z ugody zawartej z (...) k. 24 akt

W zeznaniach podatkowych składanych w Urzędzie Skarbowym P. – W. w P. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej odwołujący wykazał :

- za rok 2013 ; przychód rzędu 73.738,98 zł, koszt jego uzyskania 44.309,14 zł, dochód 29.429,84 zł,

- za rok 2012 ; przychód rzędu 101.342,68 zł, koszt jego uzyskania 76.739,31 zł, dochód 24.603,37 zł,

- za rok 2011 ; przychód rzędu 184.407,00 zł, koszt jego uzyskania 167.922,96 zł, dochód 16.484,04 zł,

- za rok 2010 ; przychód rzędu 411.158,61 zł, koszt jego uzyskania 287.418,64 zł, dochód 123.739,97 zł.

Wartość sprzedanych towarów i usług przez odwołującego w okresie styczeń – czerwiec 2014 roku – wg podsumowania Księgi Przychodów i Rozchodów za roku 2014 – wyniosła 52.380,11 zł, z czego wykazał wydatki na kwotę łączną 25.327,30 zł.

Kwoty, które wpływają z prowadzonej działalności na konto firmowe są zajmowane przez komornika przede wszystkim na poczet zadłużenia alimentacyjnego.

dowód : deklaracje podatkowe (k. 39, 24), podsumowanie (...) za rok 2014 k. 24 i 38, zeznania odwołującego k. 22, 33

W dniu 2 lipca 2013 roku odwołujący został powiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia przez organ rentowy dodatkowej opłaty płatnikowi składek. W piśmie z dnia 22 października 2013 r. G. K. oświadczył, że do dnia 30 listopada 2013 r. wpłaci kwotę 15.000 zł na poczet zadłużenia, którą uzyska z prowizji podczas finalizacji transakcji w okresie 20 – 25.11., kiedy zostaną podpisane trzy umowy u notariusza. Odwołujący nie spełnił tego zobowiązania wskazując na to, iż do transakcji nie doszło.

dowód : dokumenty w aktach ZUS

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 stycznia 2014 r. ZUS wymierzył płatnikowi składek G. K. sporne dodatkowe opłaty w wysokości po 10 % wartości zadłużenia.

dowód :bezsporne, decyzja w aktach ZUS

Do dnia wyrokowania zadłużenie, o którym mowa w zaskarżonej decyzji (czyli za okres do maja 2013 roku) pozostało aktualne o tyle, iż nie została spłacona jakiejkolwiek jego części. Nadto odwołujący po maju 2013 roku nadal nie uiszczał składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, nawet w minimalnym zakresie

dowód : bezsporne

Przeciwko odwołującemu Prokuratura Rejonowa P. –. G.w latach 2009 – 2013 nie prowadziła postępowania z art. 218 kk.

dowód : bezsporne, informacja z Prokuratury w aktach ZUS

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach sprawy oraz aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a nadto zeznań odwołującego.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego oraz aktach sprawy, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej przez prawo formie. Nadto dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Zeznania złożone przez odwołującego Sąd ocenił jako logiczne, spójne dając im wiarę w zakresie, w którym były one zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Co do podstawowej kwestii, jaką było ustalenie wysokości zobowiązań odwołującego Sąd uznał jego wypowiedzi tylko w zakresie znajdującym potwierdzenie w dokumentach. Zatem odwołującemu udało się udowodnić, że bieżące miesięczne jego obciążenia to: alimenty na dzieci łącznie w wysokości 3 400 zł oraz spłata rat kredytu w wysokości 637,29 CHF. W odniesieniu do udowodnionego dochodu odwołującego z uwagi na to, że występował w charakterze strony, w postępowaniu dotyczącym oceny jego zdolności do spłaty długu Sąd przyjął jego zeznania pomimo, że znajdowały one jedynie pośrednie potwierdzenie w dokumentacji podatkowej odwołującego. Sąd badając tą kwestię wziął także pod uwagę, że odwołujący poza główną działalnością w zakresie obrotu nieruchomościami prowadzi także kilka innych przedsięwzięć biznesowych oraz fakt, iż jego miesięczny dochód znacznie się wahał. Właściwym jest więc korzystanie z relacji odwołującego w zakresie ustalenia uśrednionej stawki miesięcznej jego przychodów.

Istotne jest też to, że pozwany organ rentowy nie kwestionował żadnych z powyższych ustaleń. Dlatego Sąd przyjął podany stan faktyczny jako niesporny.

Poza sporem była także kwestia wysokości zadłużenia, jego przedmiotu i okresu za jaki powstał, odwołujący żadnych z tych okoliczności nie kwestionował.

Sąd zważył co następuje:

W myśl art. 24 ust. 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) w razie nieopłacenia składek lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości Zakład może wymierzyć płatnikowi składek dodatkową opłatę do wysokości 100% nieopłaconych składek. Od decyzji w sprawie wymierzenia dodatkowej opłaty przysługuje odwołanie do sądu według zasad określonych w art. 83. Zgodnie z ustępem 1b

tego artykułu, w stosunku do płatnika składek będącego osobą fizyczną, skazanego prawomocnym wyrokiem za nieopłacenie składek lub opłacenie ich w zaniżonej wysokości, dodatkowej opłaty za ten sam czyn nie wymierza się.

Trzeba mieć na uwadze, że norma zawarta w art. 24 ust 1a cyt. wyżej ustawy, nie ma charakteru obligatoryjnego lecz ma niewątpliwie charakter fakultatywny tzn. nie nakłada na ZUS bezwzględnego obowiązku jej wymierzenia, uzależniając ewentualną decyzję od rozpatrzenia okoliczności, które spowodowały zaniechanie lub nieterminowe opłacanie składek (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 lutego 2003r, III AUa 334/2002). Jednocześnie zarówno w orzecznictwie jak w doktrynie nie budzi wątpliwości, że kognicja sądu właściwego do rozpoznania odwołania, obejmuje kontrolę decyzji wymierzającej płatnikowi składek opłatę dodatkową zarówno co do formalnej poprawności jej wydania, jak i w odniesieniu do jej merytorycznej zasadności i celowości, w tym wysokości kwestionowanej przez odwołującego opłaty (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 2004r. OSNP 2005 Nr 3, poz.44, II UK 403/2003). Zatem decyzja organu rentowego w tym przedmiocie, jakkolwiek należy do sfery tzw. swobodnego uznania, to jednak nie jest oparta na zupełnej dowolności, jej zakres określony jest przez prawo, a merytoryczna zasadności podlega kontroli sądowej. Rozpoznając odwołanie Sąd obowiązany jest więc do wnikliwego rozpatrzenia całokształtu okoliczności sprawy, dokonując w ich aspekcie oceny czy wymierzając opłatę dodatkową organ rentowy uwzględnił charakter tej opłaty, interes społeczny, słuszny interes obywatela, wysokość zaległości, przyczyny powstania zaległości oraz jej cel sprowadzający się do zdyscyplinowania nierzetelnego płatnika składek (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 października 2005 r., sygn. III AUa 763/2005).

Zgodzić się wypada z tezą wynikającą z orzecznictwa, iż funkcją dodatkowej opłaty jest zdyscyplinowanie płatników składek na ubezpieczenia społeczne do wykonania (czyli opłacania składek) i to należytego wykonania, czyli terminowego i w pełnej wysokości) ciężącego na nich obowiązku. Funkcję "rekompensaty, wyrównania straty Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikające z braku prawidłowego, zgodnego z ustawą opłacania składek" pełnią odsetki. Opłata dodatkowa stanowi natomiast sui generis sankcję za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku opłacania składek. Jej zastosowanie ma sens wówczas, gdy - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności - można przewidywać (oczekiwać), że spełni ona lub może spełnić założony, dyscyplinujący, cel. To zaś zależy przede wszystkim od przyczyn nieopłacenia składek lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości. opłacania składek pomimo dobrej kondycji ekonomicznej; inaczej taki, który boryka się z trudnościami finansowymi. Przy stosowaniu opłaty dodatkowej powinien być wzięty pod uwagę także dotychczasowy stosunek płatnika do obowiązku opłacania składek. Utrwalony bądź incydentalny charakter opóźnienia to tylko jeden z obiektywnych elementów ważnych dla ustaleń w tym zakresie.

Dotychczasowy stosunek do spełnienia obowiązku to także wykazanie zainteresowania jego należytych wykonaniem, w tym podejmowanie czynności zmierzających do prawidłowego jego wykonania Nie bez znaczenia jest także, postawa ubezpieczonego, po powstaniu zaległości. Nie może być traktowany w identyczny sposób podmiot, który nie opłaca składek, nie informując organu rentowego o przyczynach opóźnienia i podmiot, który informuje o tych okolicznościach i deklaruje szybką spłatę zadłużenia, skorzystanie z instrumentów prawnych pozwalających jej na spłatę należności (rozłożenie zadłużenia na raty, odroczenie terminu płatności należności), spłacanie bądź spłacenie zaległości do czasu wydania decyzji lub wyrokowania w sprawie, opłacanie bieżących składek (vide wyrok Sądu Najwyższego z 18.01.2008 r. II UK 98/07, wyrok tego Sądu z 20.05.2004 II UK 403/03).

Niespornym w niniejszej sprawie jest to, że G. K. od maja 2010 roku do dnia wyrokowania nie opłaca dobrowolnie składek należnych na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a nadto za kwiecień 2010 roku na FUZ oraz za okres V 2007 – IV 2010 na FPiFGŚP. Ponadto Sąd ustalił, że na odwołującym spoczywa od roku 2008 obowiązek alimentacyjny w wysokości 3.500 zł miesięcznie, któremu przysługuje pierwszeństwo wobec innych wierzytelności.

W ocenie Sądu, tak długi okres bezczynności ze strony odwołującego przejawiającej się w braku reakcji i konkretnych działań zmierzających choćby do ograniczenia zadłużenie, jak i choćby częściowego opłacania składek bieżących, prawidłowo poskutkowało wszczęciem postępowania przez organ rentowy. Tak długo trwająca bezczynność nie może być bowiem wytłumaczona samym faktem trudnej sytuacji ekonomicznej – rodzinnej wynikającej z ciężącego

obowiązku alimentacyjnego. Po pierwsze płatnik jest przedsiębiorcą, podejmując się działania wiążącego się ze znacznym ryzykiem finansowym, nie może w razie jego ziszczenia uchylać się odpowiedzialności jedynie na tej jednej podstawie. Od podmiotu prowadzącego zawodowo działalność należało by oczekiwać wyższej staranności co do przewidywania i zapobiegania niewypłacalności, a w razie jej ziszczenia kroków mających na celu rozwiązanie lub złagodzenie negatywnych skutków zaistniałej sytuacji. Prowadzący działalność gospodarczą winny liczyć się z obowiązkiem terminowego i w należyżej wysokości realizowania zobowiązań publicznoprawnych, w tym z tytułu opłacania składek czy podatków. Tymczasem odwołujący od 2010 roku prowadzi nierentowną działalność gospodarczą, bo za taką należy uznać działalność gospodarczą, która nie wystarcza na zaspokojenie zobowiązań fiskalnych i składkowych odwołującego, przez okres blisko czterech lat i to bez widoków na poprawę koniunktury na rynku nieruchomości w najbliższym okresie. Z analiza złożonych, na zobowiązanie Sądu, zeznań podatkowych nie wynika jednak by prowadzona działalność przynosiła w latach 2010 – 2013 straty - wręcz były odnotowywany zysk, choć niewielki. Jednocześnie odwołujący nie realizował spoczywającego na nim obowiązku choćby w niewielkim zakresie – wykazywałby wówczas dobrą wolę i chęć płacenia składek. Tymczasem egzekucja komornicza w roku 2013 doprowadziła do zmniejszenia zadłużenia o kwotę 9 494,23 zł.

Jeśli celem wskazanej wyżej normy jest dyscyplinowanie płatnika, który nie spełnia podstawowych obowiązków na nim spoczywających oraz nie podejmuje żadnych czynności mających na celu choćby poinformowanie wierzyciela o przyczynach zadłużenia, to organ rentowy, w celu obrony własnych interesów fiskalnych, winien podjąć kroki wyjaśniające oraz zależnie od uzyskanych informacji wymierzyć karę bądź odstąpić od jej wymierzenia. Nie podejmowanie czynności w zaistniałej sytuacji słusznie powinno zostać uznane, za zaniechanie przez organ spełniania podstawowego obowiązku jakim jest egzekwowanie składek od płatników.

Nie można też organowi rentowemu zarzucić, aby zastosował zbyt surową sankcję. Wymierzenie kary w wysokości 1/10 dopuszczalnego wymiaru nie może zostać uznane, za działanie nieproporcjonalne. Skorzystanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z tak niewielkiego wymiaru kary, świadczy o uwzględnieniu w procesie decyzyjnym trudnej sytuacji majątkowej odwołującego. Tak znaczne ograniczenie w wysokości wymierzonej kary wskazuje na realizację postulatu celowości omawianej sankcji. Organ słusznie nie ustalił wyższej wysokości ograniczając do minimum surowość wymierzonej kary. Zaskarżona decyzja zyskała tym samym możliwie niską dolegliwość, która jednak musiała być odczuwalna przez odwołującego, jeśli jej cel miał być osiągnięty.

Zatem rozstrzygnięcie pozwanego organu rentowego było uzasadnione. W rozpoznawanej sytuacji odwołujący nie wykazał się profesjonalnym podejściem do zaciąganych zobowiązań i realizacji powstałego zadłużenia w stosunku do pozwanego.

W tym stanie rzeczy z przyczyn podanych i opisanych wyżej Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, stosownie do § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku Nr 490) mając na uwadze charakter sprawy i nakład jego pracy.

/-/N. Barecka